

**≡ Eesti
≡ Kontsert**

**KLASSIKATÄHED 2025
FINALISTID**

Harald Trass & Tuule-Helin Krigul

Harald Trass kitarr • Tuule-Helin Krigul flööt

admirals

Eesti Kontserdi hooaja peatoetaja

admirals.group

Admirals Group AS

N 15. JAANUAR 2026 19.00 Vanemuise kontserdimaja

KLASSIKATÄHED 2025
FINALISTID

Harald Trass & Tuule-Helin Krigul

Tuule-Helin Krigul flööt

Harald Trass kitarr

Jakob Teppo klaver

Minna Leinonen (*1977)

„Euterpe“ sooloflöödile (2005/2007)

Tuule-Helin Krigul (flööt)

Robert Muczynski (1929–2010)

Sonaat flöödile ja klaverile *op. 14* (1961)

- *Allegro deciso*

- *Scherzo. Vivace*

- *Andante*

- *Allegro con moto*

Tuule-Helin Krigul (flööt), Jakob Teppo (klaver)

Mauro Giuliani (1781–1829)

„Gran sonata eroica“ *op. 150* (~1821)

Carlo Domeniconi (*1947)

Kitarrisüit „Koyunbaba“ *op. 19* (1985)

I *Moderato*

II *Mosso*

IV *Presto*

Harald Trass (*2002)

„Pilvekünd“ (2024)

Harald Trass (kitarr)

Ástor Piazzolla (1921–1992)

„Historia del tango“ / „Tango ajalugu“ (1985)

I „Bordello 1900“

II „Café 1930“

Tuule-Helin Krigul (flööt), Harald Trass (kitarr), Jakob Teppo (klaver)

Kontsert on ühes osas, ligikaudse kestusega 1 tund.

Minna Leinonen on tänapäeva soome nüüdismuusika üks huvitavamaid hääli, kelle looming ammutab inspiratsiooni igapäevaelust, loodusest ja kirjandusest. Tema helikeelt on kirjeldatud ühelt poolt väga emotsionaalsena, teisalt aga haprana ning see paistab silma kõlapõhise ja faktuuritundliku lähenemisega. Leinonen lõpetas läinud aastal Sibeliuse Akadeemia doktorikraadiga kompositsiooni alal ning töötab sealsamas õppejõuna. Aastatel 2024–2026 on ta soome nüüdismuusikafestivali Tampere Biennaali kunstiline juht, lisaks kureerib ta Tampere Filharmooniaorkestri igakuist kammerkontsertide sarja „Faunien iltapäivä“ ja kirjutab artikleid klassikalise muusika ajakirjale Rondo. Leinoneni helitööde hulka kuuluvad preemiatega pärjatud lava- ja kammerteosed, samuti orkestri- ja vokaalloopused ning koostööprojektid, kus muusika lõimub teiste kunstiliikidega.

„**Euterpe**“ (2005/2007) on idiomaatiline teos sooloflöödile, kus olen kasutanud flöödi arvukaid faktuurilisi ja kõlalisi võimalusi, kombineerides nii traditsioonilisi kui ka kaasaegseid mängutehnikaid. Euterpe on flöödi muusa, üks üheksast muusast Kreeka mütoloogias. Teos on pühendatud flöödimängijale Sandy Koskinenile, kellega konsulteerisin aktiivselt kogu kompositsiooniprotsessi vältel.

– *Minna Leinonen*

Poola juurtega ameerika pianist, pedagoog ja helilooja **Robert Muczynski** sündis ja kasvas Chicagos ning unistas varasest noorusest peale kontsertartisti karjäärist. Ta õppis DePauli ülikoolis klaverit ja kompositsiooni ning pälvis 25-aastaselt üleriigilist tähelepanu Louisville'i sümfooniaorkestri tellimusel valminud klaverikontserdiga, mida ta orkestriga ka ise esitas. Neli aastat hiljem debüteeris Muczynski pianisti ja heliloojana New Yorgi Carnegie Hallis, kus ta klaverikava koosnes tema enda sooloteostest. Ühtekokku avaldas ta üle poolesaja teose: peamiselt klaverile, aga ka teistele soolopillidele, erinevatele kammerkoosseisudele ja orkestrile; ta on loonud ka filmimuusikat.

„Liiga keeruline – vähesed sõandavad seda ette võtta,“ hindas Muczynski **sonaati flöödile ja klaverile op. 14** (1961) üks helilooja flötistist sõpru. Ometi on sellest kujunenud autori tuntumaid ja hinnatumaid teoseid, mis pälvis Nice'is toimunud rahvusvahelisel konkursil peaauhinna ja kindlustas oma koha flöödirepertuaaris. Autor on siin eemale pöördunud flöödi harjumuspärasest meloodilisusest ja toonud läbi sonaadi nelja osa esile pilli jõulist ja teravajoonelist karakterit (erandiks lüüriliselt laulev kolmas osa). Virtuosselt nõudlikku flöödipartiid toetab rikkalik ja mitmekesine klaverisaade.

Itaalias sündinud ja õppinud ning 19. sajandi algul Viini elama asunud **Mauro Giuliani** tegi endale nime silmapaistva kitarrivirtuoosina, kes demonstreeris oma pilli kui mitmekülgset ja täieõiguslikku sooloinstrumenti – oli seda ju seni peetud sobilikuks üksnes saatepilliks vokalistile või mõnele teisele soolopillile. Giuliani leiutas kitarrile ka notatsioonisüsteemi, mis on käibel tänini.

Heliloojana kujundas ta kitarrile mahuka ja tehniliselt nõudliku repertuaari, mis hõlmab 150 nummerdatud oopust. Viimast oopusenumbrit kandev „**Gran sonata eroica**“, mille autentsuses on kaheldud, ilmus trükis alles üksteist aastat pärast autori surma. Võimalik, et tegemist on teosega, mille ta saatis 1821. aastal Milano kuulsaimale muusikakirjastajale Giovanni Ricordile, tutvustades seda kui oma „suuremahulist ja ennekuulmatust stiilis“ oopust. Ricordi jättis mingil põhjusel käsikirja avaldamata (originaal on siiani kadunud) – tõenäoliselt polnud Giuliani nõutud rahasumma tema jaoks õiglane hind. Sonaat peegeldab mõjutusi Beethovenilt, keda autor isiklikult tundis ning itaalia *bel canto* stiilist.

„Möödas on aeg, mil kitarr oli tagasihoidlik „klassikaline“ instrument. On aeg näha kitarris selle tegelikku olemust: tugevat, kõlavat ja värviküllast pilli, mille sarnast teist ei ole.“ Nende sõnade

taga on oma pilli kirglik eestkõneleja **Carlo Domeniconi** (*1947), kes sündis ja õppis kitarrimängu Itaalias ning asus seejärel elama Berliini, kus ta täiendas end ka kompositsiooni alal. Domeniconi on defineerinud end kui kitarrile kirjutavat heliloojat, luues sellele instrumendile umbes 300 teost, millest trükivalgust on näinud ligikaudu pooled.

Autori tuntuim helitöö on neljaosaline kitarrisüit „**Koyunbaba**“ **op. 19** (1985), mis on inspireeritud türki muusikast ja kultuurist. Domeniconi sõnul kannab pealkiri kahte tähendust: see on Lääne-Türgis asuv metsik ja kauge piirkond, ent ka keskaegse Türki pühaku nimi, mida võiks sõna-sõnalt tõlkida kui „lammaste isa“. Teos on kirja pandud alternatiivses häälestuses (*scordatura*), mis jälgendab araabia lautosarnase instrumendi *saz*’i kõla ning kasutab Anatoolia (Türgi Aasia-osa) rahvamuusikast pärit meloodiaid, rütme ja ornamentikat.

Läbi muusikaajaloo on heliloojad laenanud populaarseid tantsuvorme ja kasutanud neid süvamuusikas.

Ástor Piazzolla andis uue elu argentina rahvuslikule tantsule – tangole. Laskmata end heidutada traditsioonilise tango pooldajate halvaks panust, segas ta sellesse žanri džäss- ja klassikalise muusika elemente, luues nõnda senisest komplitseerituma uue tango (*tango nuevo*), mis kuulus pigem kontserdisaali kui tantsupõrandale.

Piazzolla ligikaudu 750 teost esitlevad tangožanri selle tohutuse mitmekülgsuses: ägedast sensuaalseni, teravmeelsest melanhoolseni, intiimsest teatraalseni.

Üks tema tuntumaid tangokompositsioone on neljaosaline tsükkel „**Historia del tango**“ (1985), mis pakub kuulajale võimaluse rännata ajas ja kuulda, kuidas tango on arenenud lihtsast tänavamuusikast keerukaks ja nüansirikkaks kunstivormiks.

Evelin Kõrvits

Tuule-Helin Krigul
Foto: Ken Mürk

Tuule-Helin Krigul on noor eesti flöödimängija, kes tegutseb nii solisti, orkestrandi kui kammermuusikuna peamiselt Eestis ja Soomes. Ta alustas oma teekonda Tallinna Muusikakeskkoolis, kus õppis Mihkel Peäske käe all, ja jätkas õpinguid Helsingi Sibeliuse Akadeemias, omandades bakalaureusekraadi Petri Alanko ja Hanna Juutilaineni juhendamisel. 2024. aasta sügisel astus ta sama akadeemia magistriõppesse Juutilaineni flöödiklassis.

Oma oskusi on ta täiendanud nii Amsterdami Konservatooriumis Erasmus+ programmi raames

Kersten McCalli, Vincent Cortvrinti ja Mariya Semotyuk-Schlaffke juures kui ka mitmetel meistrikursustel, mille juhendajate seas on olnud Julien Beaudiment, Andrea Lieberknecht, Christina Fassbender, Anna Garzuly-Wahlgren ja teised.

Tuule-Helini repertuaar ulatub barokist tänapäevani ning ta naudib nii väikese koosseisu intiimsust kui ka suure orkestri kõlajõudu. Hooaja 2024/2025 eredaimateks hetkedeks kujunesid Kaija Saariaho loomingu esitamine mainekal Flow festivalil Helsingis ning koostöö Helsingi Teatriülikooli tudengitega interdistsiplinaarses Shakespeare'i „Tormi“ ainetel loodud lavastuses, samuti mängimine Eesti Kontserdi ellu kutsutud Euroopas õppivate noorte eesti muusikute sümfooniaorkestri kontserdil „Jõuluks koju“.

Alates käesoleva hooaja algusest töötab Tuule-Helin Vanemuise sümfooniaorkestri flöödirühma abikontsertmeistrina.

Harald Trass alustas kitarriõpinguid 2010. aastal Nõmme Muusikakoolis Martin Kööbi juures ning jätkas aastatel 2016–2021 Tallinna Muusikakeskkoolis Vahur Kubja ja Kirill Ogorodnikovi juhendamisel. 2021. aastast õpib ta Saksamaal Kölni Muusika- ja Tantsukõrgkoolis prof Gerhard Reichenbachi käe all. Ta on täiendanud end ka meistriklassides mitmete kuulsate kitarristide käe all, nagu Roberto Ausell, Remi Broucher ja Dale Kavanagh.

Harald Trass
Foto: Ken Mürk

Harald on esinenud nii ansambelis kui ka orkestri ees, muuhulgas on ta andnud soolokontserte Saksamaal. Ta on võitnud auhinnalisi kohti mitmel kitarrikonkursil: Parim Noor Instrumentalist 2018 (I koht), rahvusvahelisel kitarrikonkursil Vilniuses (2020, III koht), Baltimaade kitarrikonkursil (2019, I koht), Jücheni rahvusvahelisel kitarrikonkursil (2023, III koht) ja Lions-klubi konkursil Kölni Muusika- ja Tantsukõrgkoolis (2024). 2024. aastal osutus Harald valituks Eesti Kontserdi mentorprogrammi LIFT. 2025. aastal pääses ta maailma ühe mainekama kitarrikonkursi, Koblenzi

kitarrikonkursi teise vooru. Konkursil Klassikatähed 2025 pälvis Harald Trass II koha.

Lisaks klassikalisele kitarrile tegeleb Harald heliloominguga, luues muusikat elektroakustilise kitarriga. Täna sel kontserdil esitab ta oma teost soolokitarrile nimega „**Pilvekünd**“ (2024). Harald on kirjeldanud seda palana, kus ta katsetab kitarril tehnoloogiliste võimalustega ja püüab edasi anda seda ärevust ning ebakindlust, mida paljud eestlased on viimastel aastatel tundnud.

Jakob Teppo on lõpetanud Tallinna Muusikakeskkooli Ell Saviaugu ja dots Marko Martini käe all. 2017. aastal omandas ta magistrikraadi Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias dots Marko Martini ja prof Ivari Ilja juhendamisel. Õppeaastal 2015/2016 täiendas ta end Viinis (Die Musik und Kunst Privatuniversität der Stadt Wien) prof Thomas Kreuzbergeri juures.

Jakob Teppo on osalenud ja pälvinud tunnustust mitmetel konkurssidel nii klaveri kui ka metsasarve erialal. 2014. aastal osales ta telekonkursil Klassikatähed ning 2016. aastal jõudis finaali Viinis toimunud 17. rahvusvahelisel Osaka klaverikonkursil. Ta on esinenud solistina ja erinevate koosseisudega Soomes, Lätis, Austrias ja Prantsusmaal.

Jakob Teppo
Foto: Mait Jüriado

Jakob Teppo on soleerinud Pärnu Linnaorkestri ees, dirigentideks Jüri Alperthen ja Jaan Ots, kellega toodi 2017. aasta kevadel esiettekandele Jaan Räätsa kontsert neljale käele ja kammerorkestrile. Ta on olnud mitme eesti helilooja klaveriteoste esmaesitaja, salvestanud muusikat filmidele ning esinenud pianistina teatrilavastustes. Alates 2023. aastast on ta pianistina kaastegev Tallinna Linnateatri lavastuses „Nachtland“. Alates 2020. aastast töötab Jakob Rahvusooperis Estonia.

Eesti Kontsert: produtsent Tuuli Metsoja, assistent Gerde Kadi Kuusk

Eplik & Randalu

New Wind Jazz Orchestra

Vaiko Eplik laul • **Kristjan Randalu** klaver
New Wind Jazz Orchestra • Dirigent **Bianca Rantala**

K 11. VEEBRUAR 19.00 Jõhvi kontserdimaja
N 12. VEEBRUAR 19.00 Pärnu kontserdimaja
R 13. VEEBRUAR 19.00 Vanemuise kontserdimaja
L 14. VEEBRUAR 19.00 Estonia kontserdisaal

Eesti
Kontsert
85

Mere- sümfoonia

Dmytro Udovychenko viiul • **Silja Aalto** sopran

Stephan Loges bariton

Segakoor LATVIJA • **Eesti Riiklik Sümfooniaorkester**
dirigent **Kaspar Mänd**

Edward Elgar. Viiulikontsert

Ralph Vaughan Williams. Meresümfoonia

K 4. MÄRTS 19.00 Vanemuise kontserdimaja

N 5. MÄRTS 19.00 Pärnu kontserdimaja

R 6. MÄRTS 19.00 Estonia kontserdisaal

eestikontsert.ee

HOOAJA
PEATOETAJA

admirals

LIVIKO

OLEREX

VEHO

SORAINEN

SELVER
Hea mõte

myfitness
world class gym & studios

eestikontsert.ee